

Mijn verhaal aan mijn zus

Dit is een verhaal dat zich afspeelt rond 1972 en dat ik al jaren geleden heb geschreven, bij wijze van verwerkingsproces. Ik heb alles naar waarheid opgeschreven, maar sommige dingen zijn veranderd door de tijd heen. Nu zie ik veel dingen anders en pak ze ook anders aan.

Mijn eerste gevoelens van jaloezie en schuld ontstonden toen mijn tweelingbroer en mijn zus ruzie kregen. Hij vloekte, hij zei: 'Verdomme', en toen mijn zus zei dat hij dat niet mocht zeggen, deed hij het nog een keer. Toen ze herhaalde dat hij dat niet mocht zeggen, gooide hij een stalen buis naar haar toe. Deze belandde in haar oog; het bloedde heel erg. Ik moest naar buiten van mijn ouders, ik was toen vier jaar. Waarom weet ik niet, maar ik voelde me schuldig om wat mijn broer had gedaan. Mijn zus kreeg een Barbie - als een soort van zoenoffer - en die wilde ik toen ook. Ik weet nog heel goed dat ik dat gemeen van mezelf vond. Ik haatte het om dingen voor mijzelf te hebben, omdat ik niet zo wilde worden als mijn moeder, die altijd jaloers was op anderen.

Hier ben ik gelukkig later door therapie vanaf gekomen; ik ben niet meer jaloers. Als ik naar mijn zoon kijk, zie ik dat het normaal is dat een kind soms een verlangen heeft iets te hebben. Je kunt het juist als een doel in je leven zien om alles te proberen om dat te bereiken. Als ik iets wil, dan wens ik dat en ga ik proberen mijn wensen uit te laten komen, ik ga er naar handelen en erin geloven dat ik het kan/krijg. Soms lukt dat niet, maar dan komt er altijd wel iets op mijn pad dat beter bij mij past en kan ik mijn oude doel loslaten. Zo ga ik hier nu mee om en ik ben blij dat ik dit geleerd heb.

Ik ben in mijn jeugd vaak misbruikt. Ik liet het zo lang doorgaan, mede omdat ik mijn zus wilde beschermen; mijn mis-

bruiker dreigde mijn familie iets aan te doen! Ik wilde haar toen al beschermen, hoewel zij elf maanden ouder is dan ik. Tijdens logeerpartijtjes bij onze grootouders werden we misbruikt door onze gehandicapte oom. Oma gaf mij hiervan de schuld; zo heb ik mij altijd schuldig gevoeld tegenover mijn zus. Toen ik echter twaalf jaar was, zag ik een documentaire over misbruik op televisie. Hierin werd benadrukt dat als een volwassene een kind seksueel benadert, de volwassene altijd fout is, ook al lokt het kindje het zelf uit. Dit was voor mij een hele openbaring. Ik hoefde het niet langer te pikken, ik mocht wegrennen en als ik naar de politie zou gaan, dan zou hij - de buurman die mij jaren misbruikte - gepakt worden. Hij zou naar de gevangenis gaan en niet ik! De buurman heeft het nog één keer geprobeerd, maar ik zei: 'nee'. Ik mócht 'nee' zeggen. Hoewel het voor mij hier stopte, heb ik me nog heel lang schuldig gevoeld omdat ik wist dat de buurman een nichtje van twee in huis had. Als ik mijn mond toen had open gedaan, had ik haar kunnen beschermen, maar ik durfde dat toen nog niet. Ik schaamde me zo erg, dacht dat ik de schuldige was; ik schaamde me dat ik zo stom was geweest om het al die jaren toe te laten.

Mijn moeder heeft mijn zuster een keer willen wurgen toen ze vijftien of zestien was. Ik probeerde haar te helpen door mijn moeder tegen te houden en haar naar een kennis te brengen. Ik dacht dat ze daar veilig was, maar dat was niet zo. Ze werd daar als slaaf gebruikt en hierdoor kwam ze uiteindelijk in een relatie met een man waar ze drieëntwintig jaar mee getrouwd is geweest. Later vertelde ze me dat ze in dit huwelijk niet gelukkig was en dat ze veel spijt van dingen had. Ook hierom heb ik me heel schuldig gevoeld. Omwille van mijn zus verhuisden we naar G.. Ik heb haar daar zo vaak proberen te helpen; ik deed wat ik kon. Het 'slaaf zijn' overnemen kon ik niet, omdat ik dan het patroon zou voortzetten. Ik wilde mijn zus haar ogen openen, zodat ze zou zien dat hoe ze behandeld werd, niet goed was. Achteraf weet ik dat ze zich totaal niet geholpen voelde; ze had graag gezien dat ik juist wel haar huishouden overnam en een keertje meehielp, maar dat druiste recht tegen mijn principes in. Ik heb er zelf jarenlang voor gevoch-

ten geen slaaf meer te zijn. In de tien jaar dat ik in de sekte zat, werd ik ook gebruikt als huishoudslaaf, werkslaaf en seks-slaaf. Ik kon het niet. Ik kon niet terug naar 'de oude Lana'. Ik kon haar alleen helpen als de nieuwe Lana, ze verlangde iets van me wat ik niet kon. Ook al weet ze het niet, ik heb me jarenlang voor haar opgeofferd. Althans, dat dacht ik als kind. Laat ze mij maar misbruiken, als mijn zus maar niks gebeurt. Die is zo lief en zo mooi, ik ben toch al verpest. Ik ben geboren om misbruikt te worden en ga zo maar door. Zij moest een mooi leven hebben. Mijn hulp werd niet begrepen.

Door mijn wens om haar te willen helpen en onze verhuizing naar G. ontstonden er problemen binnen mijn eigen gezin. We woonden bij elkaar in de straat toen de situatie escaleerde. Mijn zus ging bij haar man weg. De kinderen waren in rep en roer, er werd gepraat over mijn zus en haar nieuwe vriend en iedereen keek mij kwaad aan. Ik, die alleen maar wilde helpen. De hele buurt praatte over ons. Mijn zoontje van vijf maakte dit alles van dichtbij mee. Hij werd bang dat zijn tante of ik dood zouden gaan en ik mocht niet meer bij hem weg. Hij kreeg nachtmerries, terwijl ik hem juist een veilig leven wilde geven. Ik kon het er niet bij hebben, mijn zoontje voortdurend in tranen, mijn man die een inzinking nabij was ... ik stortte in.

Ik probeerde van alles om met mijn zus in contact te blijven, maar ik kreeg nergens antwoord op. Wat ik zei, was niet wat ze wilde horen. Ze liet me links liggen.

Iedereen was boos op me, ook mijn zus haar collega's. Er werden dingen van me verwacht die ik niet kon, maar ik moest er wel begrip voor hebben dat ze bepaalde dingen niet kon. Door al het geroddel kreeg ik uiteindelijk van alles de schuld. Mijn man hoorde het vanaf de zijlijn aan en werd er steeds bozer om dat mensen mij van alles aanrekenden waar ik niets aan kon doen. Zij gingen uit elkaar en ik had het gedaan. Van alle kanten kregen we boze blikken, bij niemand deden we het nog goed. Op dat moment moesten we aan onszelf denken en doen wat goed voor ons was; we kozen voor ons gezin en we gingen

verhuizen.

Ondanks alles wat er gebeurd is, hou ik nog steeds echt van mijn zus en mijn man ook. Haar nieuwe vriend en mijn man, dat is een ander verhaal; ze weten (of denken te weten) dingen over elkaar, die niet fijn zijn, maar eigenlijk proberen ze ons alleen te beschermen. En dat is logisch, dat je je geliefden probeert te beschermen tegen pijn die hen wordt aangedaan. Ik weet niet of je alles begrijpt wat ik heb proberen uit te leggen, maar dit is waarom ik zo verdrietig ben. Mensen zijn boos op me omdat ik jou wilde beschermen. Ik bracht je naar je collega omdat ik dacht dat je daar veilig zou zijn.

Maar ik miste je wel. Ik had je zo graag hier gehad, ik vond het zo gezellig dat je hier was. Ik heb je collega gebeld met pijn in mijn hart en al zag je toen niet in dat ik dit uit liefde deed, misschien komt er ooit een tijd dat je het wel ziet. Net zoals jouw kinderen later misschien gaan zien dat dit de beste stap was die jij hebt kunnen maken. Soms moet je vervelende keuzes maken, zoals een moeder die haar kind af moet staan. Dat gevoel had ik ook toen jij naar je collega gebracht werd, maar ik kon niet anders. Jij was boos op me en je collega's ook. Jouw kinderen zijn boos op jou en anderen ook. Dit is toch ook weer een soortgelijke situatie. Ik hoop dat we hier allemaal van leren en uiteindelijk gaat het om onvoorwaardelijke liefde.

Zus, ik hou echt van je en ik doe alles wat in mijn macht ligt om je te begrijpen; ik leer steeds meer en meer te begrijpen. Bij jouw man kwam ik om jouw kinderen, ik wilde ze laten zien dat ik ze niet in de steek zou laten. Ik wilde het mogelijk maken dat ze jou konden opzoeken, maar dat is me niet gelukt. Ik dacht als ze met hun vader niet over hun moeder kunnen praten (ik weet nu dat ze dat wel kunnen), dan doen ze dat misschien met mij. Je oudste dochters doen dat ook wel, ze kunnen er goed over praten, maar de jongste niet. Die slaat dicht en dat begrijp ik: ze heeft je zien weg rijden met je nieuwe vriend. Haar mama liet haar gewoon huilend staan. Dit is een trauma, begrijp jij dat als moeder dan niet? Je hebt haar in de steek gelaten voor een andere man, net zoals onze vader ons in de steek heeft gelaten voor een andere vrouw. Jij, die jaren

kwaad was op onze vader, omdat hij zijn kinderen verliet ... jij doet nu hetzelfde bij jouw kinderen. Begrijp je het echt niet of wil je gewoon niet zien wat je je kinderen aandoet? Ook bij anderen voelde ik nu spanning en boosheid, want ik mag niks over mijn zus zeggen. Dit wordt mij ook teveel.

Ik hoop dat de engelen het willen overnemen en alles kunnen helen en beter maken. Ik hoop op een wonder, dat het allemaal goed komt uiteindelijk. Het is een heel verhaal, misschien wordt je boos, misschien ook niet. Misschien snap je het niet, maar alles wat ik hier geschreven heb, komt recht uit mijn hart. Ik hou van jou en ik ben heel blij dat je nu een lieve man hebt die om je geeft en boos wordt als andere mensen jou pijn doen. Dat is met mijn man net zo. Daarom hou ik zoveel van hem, omdat ik voel dat hij ook echt om mij geeft. Mijn man kan rare bokkensprongen maken, maar elk mens maakt fouten en zolang we ervan kunnen leren en willen leren, heeft het zin. Toch? Hij stond destijds volledig achter onze verhuizing naar G., om jou te helpen en steunen en hij gunt het je dat je heel gelukkig wordt.

Helaas is het hem allemaal teveel geworden, daardoor heeft hij raar gereageerd. Maar ook over mij zijn rare dingen gezegd. Dingen die niet waar zijn. Ik blijf er echter niet boos om, ik heb er wel veel verdriet van. Ik denk vaak aan het gedicht dat jij ooit geschreven hebt:

*Kennen mensen mij werkelijk?
Zien ze echt wie ik ben?
Zagen mensen maar eens echt wie ik was
Dan zien ze dat ik ook maar gewoon een mens ben
die fouten maakt,
maar wel wil leren wat onvoorwaardelijke liefde is.
Ik heb geleerd mijn grootste eigen vriendin te zijn /worden*

Soms verlies ik mezelf wel eens, omdat ik dan iemand anders belangrijker vind, maar ik kom toch altijd weer terug naar mijn eigen beste vriendin en dat ben ikzelf: Lana. Weet je, ik heb geleerd dat de weg naar mijn geluk is dingen doen die mij gelukkig maken, wat anderen ook denken of zeggen. Ik vind het vreselijk dat jij verdriet hebt en denkt dat ik jou liet vallen,

maar het ergste vind ik als mensen denken dat ik ze in de steek laat, omdat ik met de ander - waar onenigheid mee is - omga. Ik wil jou niet kwetsen, ik wil mensen niet kwetsen, maar het gebeurt helaas wel. Ik voelde mij eerst ook in de steek gelaten en mijn man ook, maar later ben ik gaan inzien dat we allemaal iets te leren hebben. We hebben allemaal dingen nodig om iets te leren, om daar te komen waar we willen zijn en daar kom je doordat je zelf dat pad er naartoe bewandelt.

Voor jou was het eerst noodzakelijk om te weten dat het goed was wat je deed. Nu weet je 'het voelt goed voor me, ik doe dit omdat het bij mij past.' Het heeft zo moeten zijn, we voelden ons verwijderd van elkaar, maar we hebben geleerd om bij onszelf te blijven en keuzes te maken waar we gelukkig van worden. Als ik jou wil zien, dan zoek ik je op. Natuurlijk houd ik rekening met mijn gezin, het is belangrijk voor me dat als ik thuis wegga, er een goede energie achterblijft, een positieve sfeer. Maar ik ben nu wel zo dat als ik denk 'het is goed voor mij', ik het ook doe. Een mama die gelukkig is, geeft dat door aan haar kinderen. Zo zullen jouw kinderen ook op zoek gaan naar hun eigen geluk en liefde.